У цьому номері

★ Берислав „плаче“... (Черговий виліт перчанського вертольота). (Стор. 2).

★ Чудеса на чужих колесах. (Репортаж з широкої дороги). (Стор. 4—5).

★ Остап ВИШНЯ: Про кури, про індики, про директорів та ін...—З неопублікованих творів. (Стор. 6—7).

★ Про тих, кого на новосілля не просять. (Стор. 9).

★ Про літраж та арбітраж. (Стор. 10).

ЦЕ ЧАСОМ НЕ У ВАС?

— Не видно щось, щоб корма заготовляли...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

перець

№ 16 (435). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1960

Перчанський вертольот

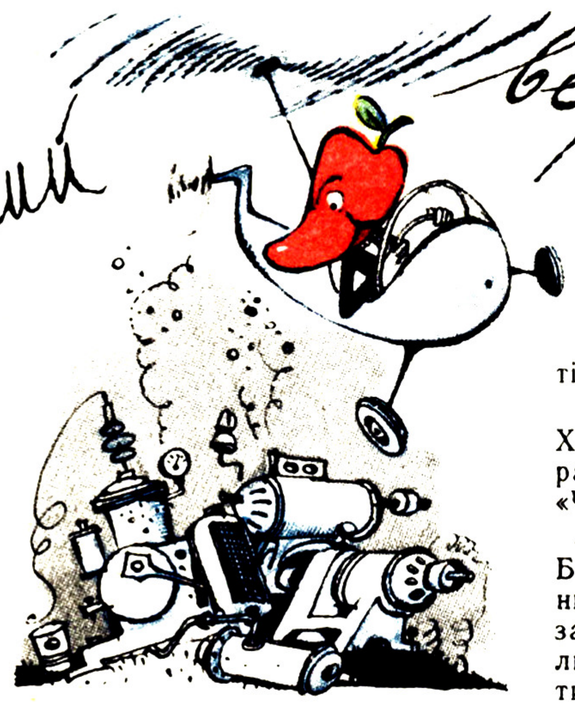

ТРІСНУЛИ ДЕТАЛІ... ЩО РОБИТИ ДАЛІ?

Пролітав я на своєму перчанському вертольоті над містом Ратне, Волинської області. Був пізній вечір, а в Ратному тільки де-не-де вогні поблимували, гасові лампи люди запалювали... Подивився пильніше: що за дивина? У місті є електростанція, а світла немає. Приземлився я недалечко від тієї станції, розшукав директора комбінату комунальних підприємств тов. Тадеущука.

— Здоровенькі були! — кажу. — Що ж це ви сплохували? Електростанцію маєте, а людей очима світити заставляєте?

— Ой, Перче, Перче, — каже директор. — Не тут винних шукати треба. Шукай їх на Херсонщині, в місті Бериславі, на заводі машинобудівному. Придбали ми двигуна, зробленого там, і почалося: спочатку двигун крутився, а ми стояли, потім двигун став, а ми закрутилися. Як не насос поламається, то клапан, як не клапан, то пружина трісне... Ласкаво просимо завод: пришліть деталі для ремонту. А з заводу відповідають: деталей немає, викручуйтесь, як хочете. Виходить, як у цигана з хріном — бачили очі, що купували...

Заправив я вертольота і рановранці махнув на Берислав. Не хотілося вірити, щоб завод був такий байдужий до долі своєї продукції.

Але довелося повірити. У Бериславі мені так і сказали в конторі заводу:

— Деталей не заміняємо, бо самі їх з інших заводів одержуємо. До кожного двигуна — один комплект.

— А гарантійні ремонти? — дивуюся я. — А честь марки заводської?

Погоджуються зі мною керівники заводу. Так, це неподобство, це явище ненормальне, — але що ми зробити можемо? Випхнули двигуна за ворота — ото і вся наша робота. Претензій не приймаємо.

Легко так жити на білому світі! — подумав я.

Аж тут телеграму одержую з Харківщини, з Балаклійського району від правління колгоспу «Червоний степ».

«Почули ми, Перче, що ти в Бериславі. Маємо кормороздрібнювач, зроблений Бериславським заводом. Зуби на барабані полетіли. Зубів завод не дає. Що робити? Чим корми дробити?»

— І це правда! — сказали керівники заводу. — Зуби ми одержували з Миколаєва, а тепер не одержуємо...

Коротко і зовсім не ясно: як же бути колгоспові, який п'ять тисяч карбованців заплатив і має купу заліза, а не машину? Як бути комунгоспові, який придбав такого ледачого двигуна?

А хіба ж один такий колгосп? Хіба одного двигуна такого випущено?

Що про це думають у Херсонському раднаргоспі, в його управлінні машинобудівної промисловості?

...Поспішав я з Берислава до Києва і думав:

— Слава тобі господи, що мого вертольота не в Бериславі зроблено. Інакше стояв би він десь в ангарі без деталей, а я батьківськими дороги міряв би...

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

КІТ В КОМОРІ

Забрався Кіт в комору до Івана,
Бо там у глечику була сметана.
Іван підкрався до кота
Й спіймав злодюгу за хвоста.
— Я з тебе звичку витовчу
погану!
І... носом у сметану.

ДОГАДЛИВИЙ МАРТИН

(За народними мотивами)

Потягнув Мартин Заноза
Серед дня на хату воза.
— Що ти робиш, кум Мартин? —
Гнат спитався через тин.
— Та спочити хочу трохи,
На землі кусають блохи.

Ф. НИКИФОРЧУК.

с. Михайлівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ...

Одна сова любила дорікати:
— Які ж ви, птахи, всі окаті!

ТРУТЕНЬ

На бджіл дзижчить:
— Ану, вперед! —
А сам сидить
І смокче мед.

Р. ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

БЛИЗНЮКИ

Вони на диво схожі між собою,
Їх можна лиш по тому відрізнить,
Що любить Гнат книжки читать
запоєм,
Кіндрат — запоєм оковиту пить!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

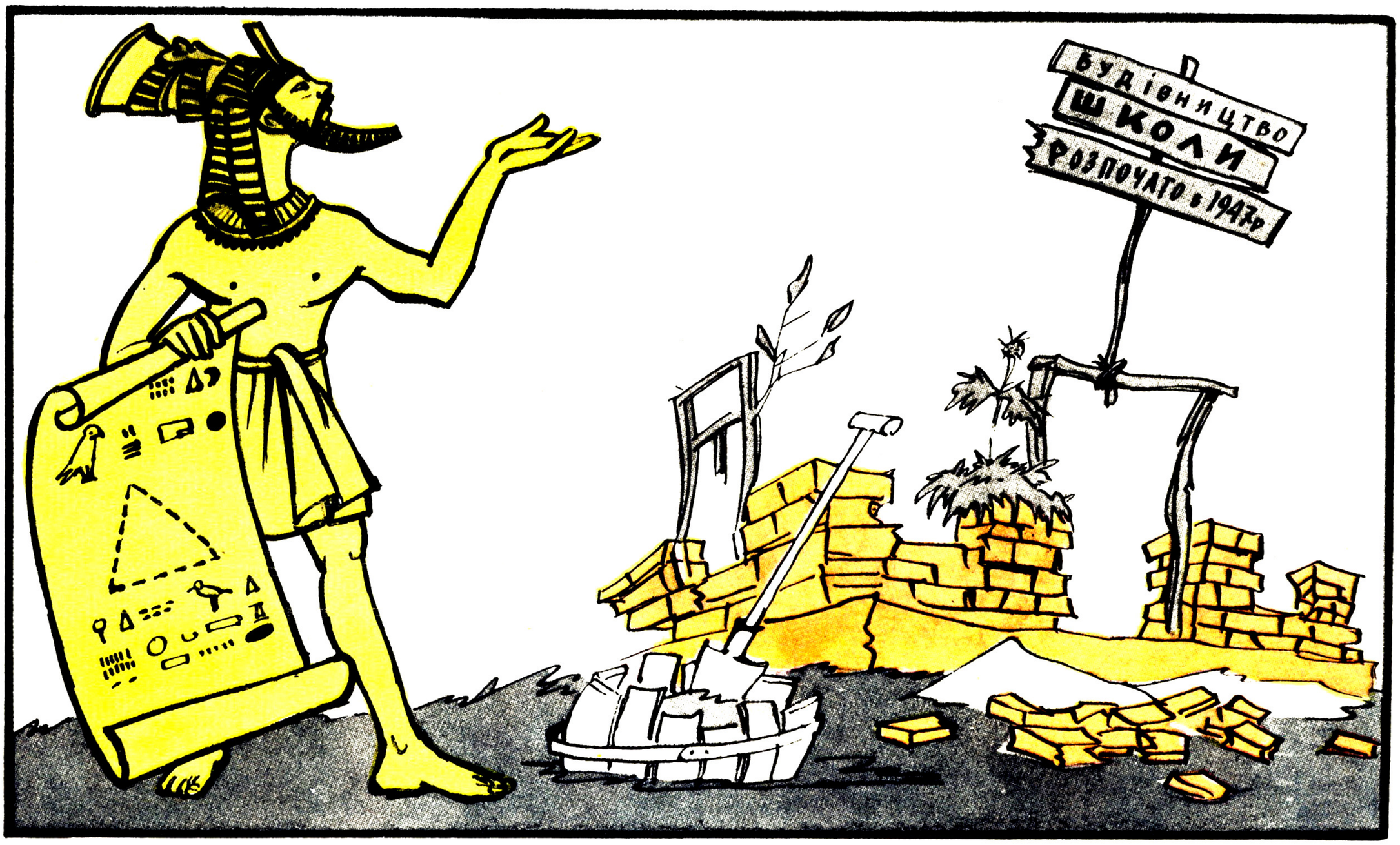

Фараон Хеопс. — А мою піраміду швидше будували.

Мал. БЕ-ШІА

ЛИЦЕ ПОЛІТИКИ
«ВІЛЬНОГО СВІТУ»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

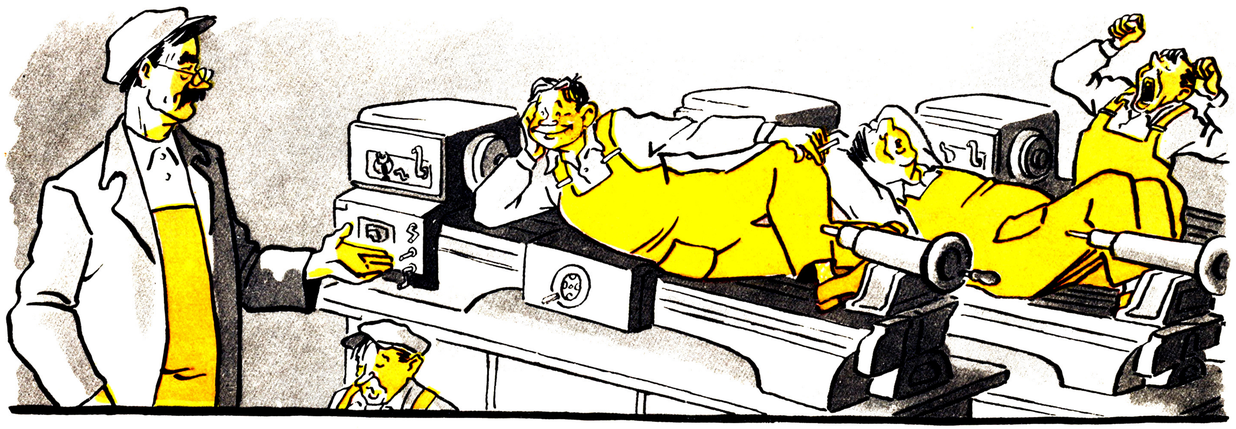

— А ви чого, хлопці, не працюєте?
— Зберігаємо сили для авралу...

Репортаж з широкої дороги

Подорожував я недавно з автоінспектором.

Знайомився з вантажем службових автомашин, які поспішали після короткого суботнього робочого дня за Київ.

Одверто кажучи, сам не сподівався зустріти те, що зустрів.

Почну по порядку.

Прямо на нас мчить легкова автомашина **ЩБ 29-96** з великим синім хрестом спереду і ще більшим — ззаду (фото № 1). Синій хрест — це знак швидкої ветеринарної допомоги. Десь, видно, захворіла корівка, вівця або льоха. Цікаво, хто ж це так швидко мчить їй на допомогу?

— Дідовець. Начальник ветуправління Міністерства сільського господарства, — відрекомендувався чоловік, що сидів поряд з шофером.

— Далеко їдете? — цікавлюсь.

— Та от родичів везу до Броварів. Автобусом, самі знаєте, важкувато...

Що правда, то правда: незручно платити за проїзд з власної кишені, коли можна прокататися на дурничку.

— А синій хрест навіщо? Машина ж службова? Спеціального призначення?

Начальник ветуправління мовчить. Та, власне, що ти тут скажеш. Не він перший перехрестив карася на порося...

* * *

А от наближається «Шкода» ЩС 43-31 (фото № 2). Цей автофургон розраховано на перевезення дрібних партій вантажу. З фургона справді висипає «дрібна партія»: Олена Романівна Шульга — голова Броварської промартілі ім. Панфілова, її чоловік, дитина... Їздили до Києва по морозиво. Особливо сподобався новий сорт — «крем-брюле».

Члени артілі ім. Панфілова ще не підрахували, у скільки їм влітає це «брюле». А можуть підрахувати. І, чого доброго, можуть ще й збори скликати і спитати голову артілі:

— Доки ви, Олено Романівно, на «Шкоді» в школу будете стрибати?

* * *

А це що за «Шкода»? (Фото № 3). Належить вона Київському заводові протезних виробів. Роз'їжджає нею керуючий трестом підприємств протезної промисловості цього робити не любить. Чому? Хтозна... Може, тому, що Миколу Григоровича десь обійшли: інших наділили совістю, а йому замість неї підсунули протеза...

* * *

Дорога на Київський пляж, як відомо, пролягає через підвісний міст, а по ньому машинами їздити не дозволено. Пішки ж ходити Іван Андрійович Тренін — інженер-диспетчер заводу «Буддормаш» — не звик. Отож для купання вибрав він собі інший маршрут й інший спосіб пересування: спорядив заводську вантажну автомашину ЯЮ 20-63 «за одержанням деталей» і майнув нею аж за міст ім. Патона.

Отак тритонній машині довелося тарабанити на пляж далеко не тритонного Івана Андрійовича. (Фото № 4).

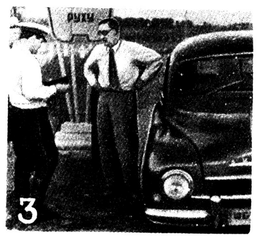

* * *

А цей диспетчер на вантажну машину не сяде. У його розпорядженні десятки легкових. Маючи такі широкі можливості, диспетчер автобази службового обслуговування Яків Овсійович Волкенштейн осідлав «Победу» КИА 10-67 і подався з сім'єю за місто. (Фото № 5). Дорога дальня, спідометр справно цокає, і може нацокати не один десяток карбованців. Отож Яків Овсійович путівку цієї подорожі передбачливо оформив на Будівельний банк УРСР.

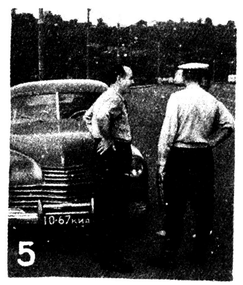

Інші в таких випадках беруть за власні гроші таксі і з чистою совістю їдуть собі відпочивати на здоров'ячко. Керуючий трестом

От і виходить: Яків Овсійович купається та на пісочку валяється, а Будівельний банк оддувається...

* * *

Автострадою Київ—Одеса мчать дві машини.

Попереду у фургоні «Москвич» ЩБ 27-44 — завідуючий плодоовочевим відділом Київського міського управління торгівлі Арсентій Григорович Зайченко (фото № 6). А на невеликій відстані од нього, свято дотримуючи субординації, котиться «ГАЗ» ЩБ 19-86, в якому з газетою в руках возсідає начальник планового відділу Жовтневого райхарчторгу Наум Борисович Блюмен (фото № 7).

— У яких це планах передбачено, — питаю в Наума Борисовича, — щоб торговельних працівників та членів їх сімей возили на відпочинок державним транспортом і за державний рахунок?

Нічого мені не відповів на це начальник планового відділу. Ніяких таких планів, очевидно, нема.

— Розуміється, немає, — перебив нас шофер із зустрічної машини.

— А ви, — питаю, — хто будете?

— Шофер я. З Луцька. Оце зупинився, щоб дорогу розпитати, і ненароком підслухав вашу розмову з товаришем плановиком. Справді, немає таких планів, щоб в особистих справах державні машини ганяти. Але є теща або жона, які такі поїздки планують...

— А факти у вас є? — цікавлюся.

— Факти? Будь ласка. Є у нас на Волині Затурівська державна племінна станція. Має та станція автомашину ГАЗ 69-а. Так недавно той газик зробив пробіг Волинь—Вінниччина. Знаєш, друже, хто брав участь у цьому пробігу? Теща директора племстанції т. Лашутка. Це тобі перший факт. А ось і другий.

Недавно в нас, у Луцьку, зупинили «Москвича» ЩЦ 47-96 з червоним хрестом на борту. А там сидить завгосп поліклініки Олексій Федорович Кожуркевич. Живий, здоровий. Саме на базар зібрався...

Далі — третій факт...

— Досить і цих, — кажу. — А чи не змогли б ви, товаришу шофер, пояснити, чим викликано ці факти?

— Чим? Та, мабуть, тим, що товариші, у яких були колись персональні машини, розучилися користуватися іншими видами транспорту. Дехто, наприклад, боїться, що розгубить свій авторитет, якщо, боронь, боже, підлеглий побачить його поряд з собою в трамваї. Це, по-перше. А по-друге, кому не відомо, що не перевелися ще в нас люди, які люблять покататися за рахунок держави.

Луцький шофер, безумовно, говорив сущу правду. Одного він, проте, не сказав: як боротися з такими явищами?

Може, придумати новий дорожній знак і написати на ньому так: «Зась! Не в свої сани не залазь!»

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

БЕЗ МІСЯЦЯ—РІК

Дивна дивина: у Заложцях, Тернопільської області, люди день і ніч сидять по хатах, щільно зачинивши вікна і двері, боячись і носа на вулицю висунути. Вийдеш на вулицю, — пояснюють вони, — а воно як ударить тобі у ніс!..

«Воно» — це те, що випускає місцевий маслозавод. Не масло, розуміється. Масло завод випускає у продаж, а відходи од виробництва масла — просто на вулицю.

— Іншого виходу нема! — каже директор маслозаводу.—От коли б прокласти каналізацію...

Щоб прокласти каналізацію, потрібні труби. Звичайні, не дуже дорогі, керамічні труби. Але одержати їх можна тільки через Львівський раднаргосп. І раднаргосп, зважившись на обставини, пішов назустріч людям.

«З метою ліквідації забруднення грунту і повітря стічними водами Заложцівського маслозаводу, для проведення каналізації, Львівський раднаргосп виділив маслозаводові 300 погонних метрів керамічних труб». Так повідомив виконуючий обов'язки начальника управління м'ясної і молочної промисловості раднаргоспу т. Леонов.

Було це 3 вересня 1959 року.

А тепер давайте підрахуємо: скільки часу минуло відтоді і скільки труб за цей час одержав завод?

Минуло не дуже багато — без місяця — рік. А труби не одержано жодної.

Тим часом маслозавод працює. І, само собою, дає духу мешканцям райцентру. Очевидно, це й породило де в кого думку — більше не чекати на керамічні труби, а зробити трубку з папірця, підписаного т. Леоновим, і за його допомогою (папірця, а не т. Леонова) відвести од райцентру пахучі відходи маслозаводу.

Іншого виходу поки що немає.

В. СЛОБОДЯН.

Синів хліб

Коли ти хочеш, щоб у тебе ніколи не було вільного часу, — нічого не роби. Ці слова Едуард Байдика обрав девізом свого життя ще з тих часів, коли йому за всіма законами логіки треба було вже починати щось робити. Мається на увазі та робота, яка в доісторичні часи створила людину, а тепер дає їй змогу носити штани і їсти хліб.

Едик Байдика носив штани, їв хліб, і не сухий хліб а з маслом, проте роботою себе не переобтяжував. У свої тридцять років він навіть не встиг стати Івановичем, а так і залишився Едиком, хлопчиком, що подає надії.

Був час, коли він вчився в інституті, був час, коли він той інститут збирався закінчити... Були також часи, коли він збирався влаштуватися на роботу... А потім все якось пішло колесом. Взимку влаштовуватись на роботу було недоцільно. Самі розміркуйте. Коли ти влаштуєшся на роботу взимку, то на другий рік твоя профспілкова відпустка теж припаде на зимові місяці. Ну, а кому охота відпочивати взимку? Не сезон. Ні в гори, ні на море.

А хто думає про роботу влітку?

Влітку треба відпочивати і набиратися сил. Осінь і весна збігали якось швидко і непомітно. Щовесни Едуард закохувався, лагодив свої сердечні справи, а за рахунок осені доточував літа, посуваючись на південь, в басейн Чорного моря.

Дні летіли за днями так швидко і так безтурботно, що абсолютно ніколи було ні оглянутися назад, ні подивитися вперед. Мамуся варила смачні обіди і крохмалила сорочки, татусь заробляв гроші на обіди і на сорочки.

У перервах між цими заняттями мамуся і татусь мріяли про Едикове майбутнє.

Останнім часом татусь почав виявляти тривогу. Його турбувало Едикове майбутнє. Несміливо він поділився своїми сумнівами з матусею. І тут почалось:

— Ти вже рідній дитині шматка хліба жалієш?! Варвар!

«Варвар» змовк, але ненадовго. Все частіше й частіше він починав таку розмову:

— Розумієш, люба моя... е-е-е... Едикові нашому ще дуже далеко до пенсії...

— Зате тобі не далеко! — відбивалася чадолюбна матуся. — Хай хлопчик погуляє...

Проте татусь-Байдика все активніше й активніше натякав на необхідність трудової терапії для Байдики-сина. І матуся-Байдика не витримала. Вона сказала:

— Добре, я сама підготую Едика... Поступово. Не треба його відразу шокувати.

На підготовку пішов майже місяць.

Едик вислухав мамусю без особливого ентузіазму і відмахнувся:

— А, ніколи мені! Влаштовуйся сама, як тобі треба.

Мамуся заломила руки:

— Едичок... Папа ж вимагає...

І раптом геніальна ідея завітала в мамусину голову. Мамуся засяяла щасливою посмішкою і сказала:

— Та господь з ним. Скажемо папі, що ти влаштувався, і все. Добре?

Едичок красномовно поворушив у неї перед носом пальцями.

— Ах, тобі грошей потрібно? Ну, що ж... Тільки при одній умові...

Умова синочкові сподобалась.

...Через місяць Едик поклав перед ошелешеним батьком шість новеньких купюр по сто карбованців кожна і скромно потупив очі.

— Ось тобі перша зарплата...

Зворушений батько змахнув сльозу і заспішив встромити гроші назад Едикові в кишеню:

— Ну, що ти, що ти, синочку! Рано мені ще на синів хліб переходити. Я ще й сам зароблю. А ти молодий, тобі гроші потрібні.

Едик був не з проханих. Гроші з його кишені більше не визирали.

Тепер все пішло на лад. В день уявної зарплати, зранку мамуся дає Едикові шість новеньких купюр. Увечері Едик тикає їх батькові під ніс. Зворушений батько, не бажаючи переходити на синів хліб, повертає їх Едикові.

Всі троє задоволені.

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Малюнки Петі Коржика
до службової характеристики дядька Сидора, виданої Сидоровими дружками.

1. Сидір Кубрячко був завжди попереду...
2. Ділився досвідом з молодими робітниками...
3. Завжди підтримував їх...
4. Підтягав відстаючих...
ШУМЕЛ КАМЫШ!
5. Брав участь в самодіяльності...
6. Багато зробив для впорядкування рідного району...

Остап ВИШНЯ

Публікується вперше

ПРО курей, ПРО індики, ПРО директорів і т. ін...

Як свідчать стародавні перекази, одна популярна людина, що жила не до різдва Христового і не після різдва, а з'явилася вона якраз в час самого різдва, творила чудеса.

Чудеса ті були в галузі медицини (воскресе́ння мертвих), річкового транспорту (ходіння по воді як по суходолу) і т. ін

Сотворила та людина ніби одно чудо з галузі харчопрому: вона нагодувала п'ятьма хлібинами й п'ятьма таранями п'ять тисяч чоловіка.

Підвечерюючи якось в одній їдальні, розговорилися ми з директором тої їдальні.

Директор увесь час доводив нам, що за останній час на його підприємстві не порції зменшилися, як скаржаться клієнти, а збільшилися у клієнтів апетити.

— Не можу я, — гаряче говорив директор, — слідкувати за апетитами своєї клієнтури! За порціями дивитись це справа моя, і я запевняю вас, що порції у мене в нормі, такі, як і належить їм бути, а за апетитами хай слідкують ті, кому це належить...

Ми доводили директорові, що збільшення апетитів у клієнтів його їдальні і взагалі у всіх «клієнтів» явище цілком закономірне. Життя по війні налагодилося, народ покріпшав, побадьорішав, повеселішав, отже, зрозуміло, що йому хочеться попоїсти і більше, і смачніше.

— Ну, знаєте, — гарячішав директор, — так можна дійти до того, що ніякими порціями я своїх клієнтів не задовольню!

— Задовольните! — наполягали ми. — Мусите задовольнити! Треба тільки стежити, щоб яловичина потрапляла в каструлю, а не поза нею, а свинячі одбивні одбивалися на столі, а не в клієнтури...

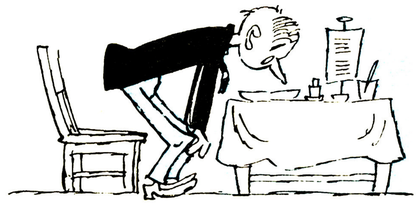

У цій розмові жартом ми розповіли директорові байку про оте чудо з п'ятьма хлібинами й п'ятьма таранями.

Директор аж підскочив:

— Адресу!

— Яку адресу?

— Тої людини!

— Померла, — посміхнулися ми. — та людина, так що доведеться вам годувати людей самому і годувати не чудесами, а добрими стравами!

— Ай, яка шкода! — засмутився директор. — Така неоціненна для нашої справи людина! Три ставки б дав! П'ять ставок би дав! Їй-бо б, дав!

І кріпко директор замислився.

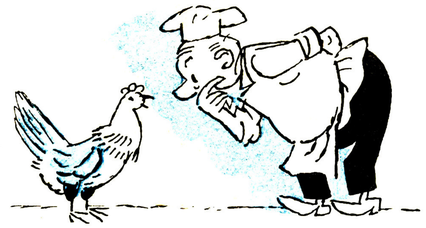

Думав-думав директор, та й каже дівчинці-офіціантці:

— А покличте-но мені старшого повара!

Підійшов старший повар, літня вже людина, солідна, хороший, видимо, спеціаліст у кулінарії...

— Знайомтесь, — познайомив нас директор. — Старший наш повар, Гарасим Петрович Бефстроганенко! Сорок років виробничого стажу! Прекрасний фахівець!

Гарасим Петрович скромно присів біля столу.

— Що прикажете, товаришу директоре? — запитав старший повар.

— Чули ви, Гарасиме Петровичу, байку про те, як одна людина п'ятьма хлібинами нагодувала п'ять тисяч чоловіка?

— Та чув колись, ще в дитинстві, що ніби було колись таке чудо. От не пам'ятаю тільки, чи понаїдались ті люди, чи не понаїдались?

— Кажуть, ніби понаїдались, бо ще й залишилось кілька коробок хліба й риби!

— Байка, розуміється, — закурюючи, сказав старший повар, — однак таке чудо буває і на моїй роботі.

І старший повар сумно якось зітхнув.

— Чого ви так сумно зітхаєте, Гарасиме Петровичу? — поцікавилися ми.

— Та так... — нехотя одказав Гарасим Петрович.

— Скажіть, будьте такі добрі, — звернулися ми до старшого повара, — коли це, звичайно, не секрет вашого виробництва, як ви ото так ділите, приміром, хоча б смажену курку, щоб усі порції були більш-менш однакові і смаком, і калорійністю і т. д.? Щоб клієнт був задоволений!

— Складна математика! — посміхнувся Гарасим Петрович.

— А все ж таки? Дома, наприклад, коли трапляється ділити курку, і то не буває без непорозумінь... У курки, на жаль, тільки дві лапки, а за столом сидить чотири чоловіка і кожному хочеться лапку... Ну, й буває так, що мати, краячи курку, одному дає лапку, другому дає лапку, третьому, дуже вже вимогливо-верескливому, дає ложкою по лобові. Так то ж мати! А вам же луснуть неспокійного клієнта ополоником по кепці не дуже рекомендується... Як ви виходите із становища? Розкажіть, будь ласка!

Гарасим Петрович глянув на директора і почав.

— Ну от... Привозять нам із бази, приміром, двадцять штук курей. З кожної курки я маю зробити певне число порцій, бо меню на сьогодні, скажімо, смажена курка з гарніром. Так... Видають мені, значить, з кладової п'ятнадцятеро курей, я їх смажу...

— Дозвольте, Гарасиме Петровичу! Ви сказали, що з бази вам привезли двадцятеро курей, а смажите ви чомусь п'ятнадцятеро...

Директор їдальні засовався на стільці.

— Обмовились, Гарасиме Петровичу! — підказав директор. — Двадцятеро привезли з бази, двадцятеро ви й смажите...

— Буває й так! — погодився Гарасим Петрович. — Смажу, значить, я двадцять штук курей, потім беру, значить, п'ятнадцять штук курей і ділю їх на рівні порції...

— Дозвольте, Гарасиме Петровичу! Знов у вас помилка: засмажили, кажете, двадцять штук курей, а ділите на порції п'ятнадцять... Обмовились...

— Ділю я, значить, — вів своєї старший повар, — п'ятнадцять штук, бо в даному разі забажалося не сирих, а смажених...

Директор їдальні ще прудкіше засовався на стільці.

Гарасим Петрович не звернув уваги на совання директора й розказував далі...

— Або візьміть ви свинячі одбивні котлети... Привозять мені з бази двісті, приміром, котлет... Я беру сто вісімдесят і смажу...

— Знову обмовились...

Але старший повар не звертав уваги на репліки і говорив, говорив, говорив...

— Привозять із бази картоплі, приміром, сто кілограмів. Я беру сімдесят п'ять кілограмів, чищу й варю чи смажу...

Тоді вже ми не витримали:

— Що за така математика?! — крикнули ми.

— А така, як і в тому чуді-юді, — підніс і собі голос Гарасим Петрович. — П'ятнадцятьма курми годуємо стільки клієнтів, що їх треба годувати двадцятьма... Та й котлетами... Та й картоплею... А бувало й так, що в меню індичка, а на тарілці — курка... Ну, це, правду казавши, ще за аж ген того директора...

— Ну й що ж? — запитали ми.

— Нічого. Був директором Сава Кузьмич, а став Кузьма Савич!

— А де ж Кузьма Савич?

— Там, де й Сава Кузьмич!

— Текучість у директорах?

— Текучість в індиках завжди викликає текучість у директорах! Закон! і от що характерно: індики течуть по вертикалі вгору, а директори по горизонталі в народний суд... Чи то вже так нашій їдальні не везе, чи на такому вона місці стоїть, я й сам не знаю, — знизав плечима Гарасим Петрович. — По других їдальнях і серед курей та індиків, і серед директорів ніякого руху, — мертвий штиль, а в нас цього мутного потоку «буряно і много».

— То може у вас, Гарасиме Петровичу, індики такі «рєзві» та рухливі?

— Може, може... Тільки ж остогидло вже мені «чудеса» проробляти на манір п'ятьох хлібин з п'ятьма таранями. Пора припинити! — рішуче промовив Гарасим Петрович.

— Припинять! — сказали й ми не менш рішуче...

27.XI.1948.

ПОХВАЛИВСЯ...

perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ого, які у вас бур'яни!
— А в дощовий рік вони он які бувають!

СОРОКА-БІЛОБОКА КАШКУ ВАРИЛА...

Мал. К. ЗАРУБИ

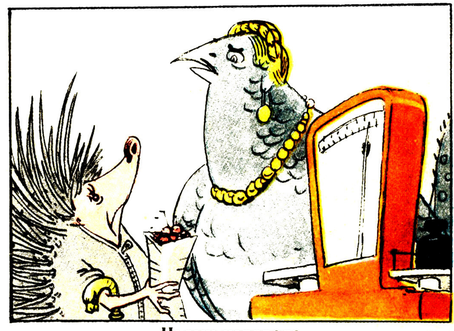

Цьому недодала...

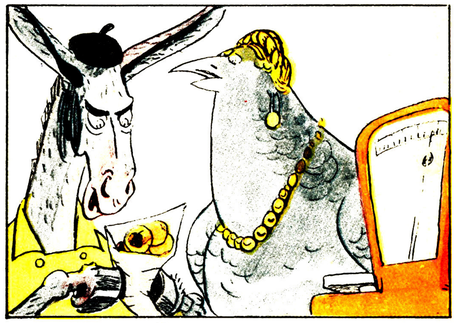

Цьому недодала...

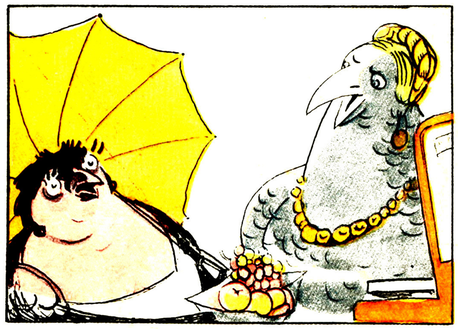

Цій недодала...

А цьому передала!..

У КОЛОНІАЛЬНОМУ МАГАЗИНІ

Мал. Л. КАПЛАНА

Товари підвищеного попиту.

Чиї вони «собаки»?!

Ще перед своїм від'їздом у Вашінгтон, але вже після того, як американські пірати зірвали нараду у верхах, канадський прем'єр-міністр Джон Діфенбейкер пустив «умовний» сигнал:

— Ай лайк Айк!

Цим він хотів висловити своє співчуття попеченому Айку, якщо не схвалити гангстерську політику пента-боннської вояччини. Адже американські літаки-шпигуни вже давно порушують повітряний простір — і суверенітет! — Канади, та ще й використовують свої бази на канадській землі для порушення суверенітету Радянського Союзу.

А з Оттави — ані писк.

Спочатку, коли над територією СРСР було збито американський літак-розвідник «Локхід У-2», в Оттаві сталося велике замішання — майже таке, як у сюзеренному Вашінгтоні

— Я нічого не знаю, крім американської ракети «Бомарк», яку я полюбив до смерті,—сказав міністр оборони Піркс.

— Справді, один літак «У-2» зазнав аварії в провінції Саскачеван нещодавно, в березні цього року, — визнав міністр закордонних справ Грін, — але він тільки винюхував стан погоди на такій висоті, де ніякої погоди немає... Крім того, це був єдиний-однісінький американський літак «У-2», який будь-коли діяв у Канаді.

— Я нічого не знаю, — заявив і прем'єр-міністр Діфенбейкер.

Серед уїдливих оттавських кореспондентів було багато сміху з такого сміхотворного замішання. Пояснювали вони його так: в Оттаві, як і в інших столицях сателітів США, мабуть, знали щось, але від подробиць відмахнулися, мовляв, якщо вас, американців, зловлять на гарячому, то ми будемо брехати, що нічого не знаємо, і... це буде правда.

З таким-то «я нічого не знаю» Джон Діфенбейкер прибув у столицю США «для узгіднення думок» з Айком.

— Гелло, Айк, попікся? Я тобі співчуваю, — привітався «чесний Джон».

— Гелло, май френд Джон, попікся — та ще й як. Душу пошрамовано. Замішали мене таки оті чорти мої, кольки б їм в усі боки. А я так хотів увійти в історію, як людина миру, так хотів бути зарахованим до кола видатних американських президентів. А тепер що? Що ж буде з основною платформою республіканської партії— «мир і благоденство»? Не дивно, що демократи сміються в кулак — це їм вода на млин. Що ж порадиш, мій співчутливий друже, май френд Джон?

«Чесний Джон», подумавши, порадив:

— Знаєш що, Айк, я у гольф не граю, але мій міністр оборони Піркс грає у гольф... Тим часом я щось, може, придумаю...

...Не минуло довго, як на майданчик, де Айк і Піркс грали у гольф, прибіг захеканий Діфенбейкер.

— Айк, маю геніальну думку. Пустимо сигнали...

— Які там у біса сигнали?

— Пам'ятаєш, Айк, як твій же Річард Ніксон у твоїй першій виборчій кампанії виступив по телебаченню з своїм песиком? І пес здобув велику популярність серед виборців — для Ніксона і тебе. Ми вже так вимуштрували наших людей, що вони до інших людей, особливо політиканів, ніякої симпатії не мають, а до псів та іншої звірини симпатія у них завжди велика...

— Ну, так, але...

— Ось тут у журналі «Ньюсуїк» наведено уривки з листа англійського психіатра Вільяма Сарганта до газети «Лондон Таймс». Він пише, що керівники Радянського Союзу застосовують до керівників країн Заходу павловську теорію умовних рефлексів — точно так, як великий російський вчений Іван Павлов застосовував її до своїх собак, щоб позитивними і негативними сигналами розладнати їх нервову систему, зробити покірними. Ось точні слова д-ра Сарганта: «Позитивні і негативні сигнали були застосовані з такою майстерністю, що деяка англійська і американська преса, а також громадськість... стала такою, як павловські собаки». Пустимо, Айк, сигнали, скажемо, що радянські керівники трактують нас як собак, хочуть довести нас до того, щоб ми втратили орієнтацію і не знали, де наші голови, а де хвости, — і наша справа буде врятована, люди поставляться до нас симпатично, як до собак, республіканський кандидат, у цьому випадку Річард Ніксон (а, може, Нельсон Рокфеллер?), буде обраний. Що скажеш на це, май френд Айк?

— Зроби цю заяву для мене, Джон, ти все-таки говориш ясніше, хоч би й з метою заплутати справи,— сказав радісний Айк. — Тепер мені буде легше піти назустріч новим неприємностям в Японії.

І Айк так майстерно вдарив кульку, що вона полетіла прямо в дірочку.

Чи була така розмова між президентом Ейзенхауером і прем'єр-міністром Діфенбейкером, чи ні, знають тільки вони одні і Піркс та ще хлопці, які несли торби з палицями для гри у гольф. Але, повернувшись у Канаду, містер Діфенбейкер негайно виступив перед дуже шановними слухачами Королівського товариства в Кінгстоні — і виступив не як прем'єр-міністр Канади, а як спеціаліст павловської теорії умовних рефлексів.

— Радянські керівники, — сказав він урочисто, ставши у позу вченого професора, — трактують усіх нас, керівників на Заході, так, як їх великий вчений Іван Павлов трактував своїх собак — то був ласкавим, то суворим, то давав їсти на певні сигнали, то забував давати, то дзвонив, то блискав світлом, доводячи їх кінець кінцем до того, що вони не знали, де їхні голови, а де хвости...

* * *

Розуміється, для буржуазних газет, завжди жадних на щось дивне, навіть якщо воно й дурне, така заява канадського прем'єр-міністра була великою сенсацією. Прочитав про це і Майк, йдучи на роботу в Стілко в Гамільтоні. В пору ленча він запитав свого товариша Джека:

— Джек, ти почуваєш себе як собака?

— Ні, я почуваю себе як людина. А ти чому питаєш?

— А ось наш прем'єр-міністр почуває себе як собака. Та й не тільки він, а каже що радянські керівники, застосовуючи теорію Павлова, трактують усіх керівників західних країн як собак.

— А не сказав він, чиї вони собаки, може, імперіалістичні?

— Ні, про це ти вже мусиш сам догадуватись.

— Йому б говорити, оцьому Діфу, — відповів Джек. — У кампанії перед першими виборами, коли консервативна партія після довгих років розлуки з коритом рвалася до влади, наш «чесний Джон» пускав всілякі сигнали — всі позитивні, а результати виявились всі негативні. Він пустив сигнал, що, коли його партія прийде до влади, Канада стане менш залежною від США, а вона стала зовсім залежною від Вашінгтона. Він сигналізував, що його уряд зменшить податки, а він збільшив їх. Він також пустив твердий сигнал, що доки він буде прем'єр-міністром, в Канаді не буде працездатної людини без праці, але сьогодні ми маємо більше безробітних (щось 800.000, хоч урядова статистика бреше, що «тільки» півмільйона), ніж будь-коли в минулому. Здається мені, що вони трактують нас як собак.

— Джек, скажи правду, а які сигнали чуєш ти з Москви?

— Наполегливий, вимогливий сигнал добитися роззброєння, вічного миру і дружби між народами. Оцей сигнал так розстроїв, вибач за слово, «наших» паліїв війни, що вони не знають, де їхні голови, а де хвости.

— Амінь! — додав Майк.

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

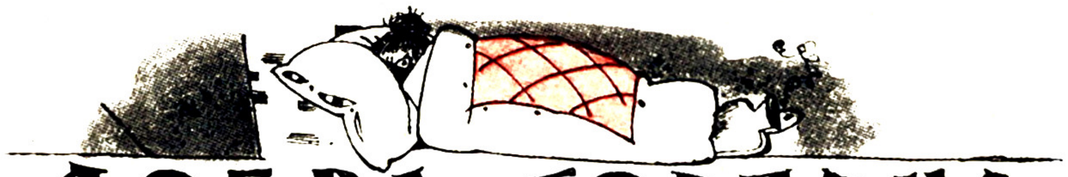

ДОБРА ГОРПИНА

До Горпини Ворохоби,
Що в колгоспі «Світла путь»,
Де які не є хвороби,
Всі до неї пристають...

Просто напасть на людину:
Не пройшов іще пристріт,
Як уже і колька в спину,
Під лопатку і в живіт.

Чи стріляє в правім усі,
Чи закрутить у плечі...
І Горпина у кожусі
Ціле літо на печі.

Не минуть одні недуги,
Як уже під ворітьми
Товпляться у черзі другі,
Лізуть крадькома з пітьми,

І тихцем заводять мову...
Непомічений, зблизька
Я підслухав їх розмову,
А вона була така.

Говорила Колька в спину
Кольці тій, що у живіт:
— Я люблю за те Горпину,
Що, сходивши цілий світ,
Я гостинності такої
Не стрічала ще ніде:

То горілочки настоїть,
І до тебе прикладе,
То якоюсь маззю змаже,
Обігріє на печі.
То примовить, то прикаже,
Ще й погладить уночі.

То зіб'є масельце свіже
У вишневім холодку,
То курча тобі заріже,
То дістане десь медку...

А до іншої заблудиш,—
Вирвешся ледь-ледь жива:
Спопаде тебе за груди,
Та на поле у жнива!..

Не присяде й на хвилину, —
Всюди ж спека, пилюга...
Ну, то як же цю Горпину
Не полюбите ви, га?
Де ще краще може бути?
Ось які воно діла! —

Жаль, що цього всього чути
Та Горпина не могла.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. Л. БОЙКА

Про невесілі новосілля

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Побував я недавно в Запоріжжі.

Чудесне місто металургів! Широкі прямі вулиці потопають у зелені. Мальовничі ансамблі багатоповерхових будинків милують око. За останні роки тут здано більш як півмільйона квадратних метрів житла. В цьому році буде здано ще двісті тисяч квадратних метрів.

Залюбки проїхав я вулицями. В одному місці, біля нового будинку, зустрів новоселів — меблі переносили. З вікон іншого будинку линула весела музика, радісний сміх, оплески: новосели веселилися.

— Коли б тільки Івана Олексійовича застати, — думав я, ідучи до свого старого знайомого, керуючого трестом «Запоріжбуд» т. Позднякова. — Стільки новосіль у місті! Це ж, мабуть, і його затягли кудись. Він новосіль тих «винуватець».

— Чи дома хазяїн? — питаю ще з порога.

Чую — бурчить хтось.

— А де ж мені бути?

Озираюсь. Переді мною сам т. Поздняков. Похмурий, як осіння ніч.

— Що сталося? — питаю. — Чому в чотирьох стінах сидите? Поїхали б на новосілля.

— Нікуди мені їхати... — відповів сумно Іван Олексійович.

— Як нікуди? Та хоч би на вулицю 40-річчя Радянської України, у той будинок, що недавно заселили... № 65-б, здається... Там у сорок третій квартирі новосілля справляють.

— Це у Кравченкової? Що ти, Перче! Та мені туди й носа показати страшно. Не новосілля там, а запекла боротьба з водною стихією йде. Кран у ванні... розумієш? Мало не затопило всіх... Як той кран клятий не закручуй, а з нього вода так і дзюрить, так і дзюрить... Тепер зовсім без ванн і без кранів будемо здавати будинки. Менше мороки.

— Тоді паняймо на Площу профспілок, № 2.

— До Афанасія Никоновича Торопова? — одсахнувся Іван Олексійович. — Красненько дякую. Був я щойно в нього. Ось, полюбуйся...— І він показав мені новісінький черевик з одірваною підошвою.

— Між дошки підлоги бенеря втаскала. А все через отого Щеглова! Керуючого трестом «Запоріждетальбуд» знаєш? Він такі деталі для новобудов видає, що тільки на твою «Виставку ширнетреба» годяться. Вся ота «столярка» — віконні рами, двері, дошки на підлогу — мокра, хоч викручуй! А потім сохне, коробиться, кособочиться... І навіщо тільки в того Щеглова на деревообробному комбінаті механічні деревосушилки стоять, не розумію! Все поспішає, квапиться — план... премії... А наслідки? Днями оце посидів я з півгодини у квартирі Зіскуна на Нікопольській вулиці, 14-б, й ось — розігнутися не можу. Радикуліт, мабуть... Протяги кругом. Той бідолашний Зіскун усі вікна й двері паклею позаконопачував — не допомагає.

— Та-ак... — почухав я потилицю. — Що ж робити? Невже отак і пронудьгуємо увесь вечір?..

— Хіба от що! — повеселішав Іван Олексійович. — Поїдемо до Щеглова. Нехай черевик за свій рахунок ремонтує. Це ж я через його столярку постраждав.

І ось ми в керуючого трестом «Запоріждетальбуд» Івана Гавриловича Щеглова.

— Зустрічай гостей, — гукає Поздняков. — Через тебе оце бурлаками тиняємося. Новосіль по місту скільки, а нам податися нікуди! В тому будинку стіни пузиряться, облуплюються, бо розчин ти нікудишній дав. А там стеля тріщить, от-от упаде — знову ж таки ти панелі браковані завіз!

— Добре тобі говорити! — перебив Позднякова Іван Гаврилович. — Ви он із Соболевським усі турботи-клопоти по будівництву з своєї голови геть зіпхнули та й кінці у воду!

Тут тільки Поздняков розповів мені, що саме перед моїм приїздом він і керуючий трестом «Запоріжалюмінбуд» Іван Вікентійович Соболевський здали всі справи по житлобудівництву новоутвореному трестові «Запоріжжитлобуд».

— А ти розкажи, з якими хвостами здали! — невгавав Щеглов, якого аж пересмикнуло від натяку на недоброякісну продукцію його тресту. — У тебе, Іване Олексійовичу, по тресту «Запоріжбуд» скільки збитків? Більше трьох мільйонів карбованчиків, чи не так? А в Івана Вікентійовича Соболевського по тресту «Запоріжалюмінбуд» сума збитків за один лише минулий рік до дев'яти мільйонів карбованців доскочила! А приписки за невиконані роботи? А перевитрати будівельних матеріалів!..

— Вийдемо... — розстебнув комірця Поздняков. — Щось ніби жарко стало... Та й в раднаргосп треба б навідатися... Адже я тепер заступник голови раднаргоспу по будівництву... Можеш поздоровити мене, Перче...

Ми вийшли на вулицю.

— Чого це ви так викаблучуєтесь? — запитав я Щеглова, що почав раптом іти якось кумедно, з вихилясами.

— А то він од своїх гріхів відвертається! — пояснив Поздняков, радий нагоді відплатити за щойно одержаного прочухана. — Он у 57-му кварталі будинки № 6 і № 14 бачиш?.. Їх давно вже можна було заселити. Так Іван Гаврилович столярку — віконні рами, двері тощо — досі не підвіз.

— Невтішні у вас справи, — сказав я. — Виходить, мої торішні відвідини вам не допомогли. Як кажуть, — не дошкулило! Сподіваюся, що цього разу...

— Аякже, аякже!.. — погодилися обидва. — Ти приїзди, Перче, наступного року. Ахнеш!

Повернувся я оце з подорожі та й думаю: а справді, варто було б «ахнути»... По всіх отих обіцяльниках та бракоробах, по всіх тих, що навіть одно з найприємніших свят — новосілля — примудряються робити сумним та невеселим.

З Перцем подорожував і його враження занотував М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Без слів.

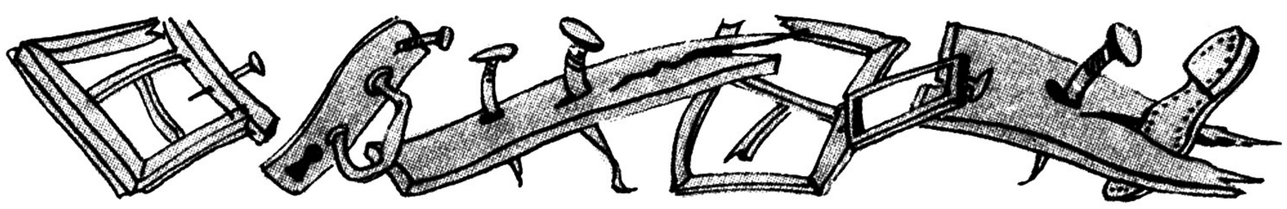

Народні усмішки

СЛУХНЯНА ГРУБКА

Похвалився Іван Петрові, що він може мурувати грубки. Ото й найняв Петро Івана, хоч той до цього ніколи не робив такого. За півдня грубка була готова. Глянув Іван на свою роботу, а грубка хилиться, от-от впаде. Став він, підпер її спиною і каже:

— Петре, плати мені за роботу.

— У мене нема грошей зараз, я пізніше віддам.

— Плати скоріше, а то заберу свою роботу.

— Та я потім заплачу...

— Ні, плати, а як не хочеш, то... грубка, за мною!

З цими словами він кинувся до дверей, а грубка тільки бабах додолу!

ЯК ХВАЛЬКО КОНИКА ОБ'ЇЖДЖАВ

В одній колгоспній конюшні об'їжджали молодих коней. Побачив це один хвалько і каже:

— Що це за робота? От як я служив у кавалерії, то там були коні, не те, що ці, і об'їжджав я їх запросто.

Конюхи вирішили провчити хвалька і запропонували йому молодого норовистого коника. Відступати було нікуди. З геройським виглядом він сів на коня, але... через кілька секунд уже лежав на землі.

Підвівся хвалько, обтрусився та й каже:

— Коли б цей коник не скинув мене, то був би здох піді мною.

Записав в с. Дертка, Житомирської області, В. Ф. ВЕРЕЩАК.

ЗА УПОКІЙ ДУШІ

У жінки помер чоловік. Пішла вона до дяка, попросила помолитися за упокій душі. Дяк був у піднесеному настрої і зразу ж прийшов до покійника. Почав читати молитву. Читав, читав, а потім жінка чує раз, і вдруге, і втретє:

— Як ти помирав, мені воли дарував...

А жінка й собі тоді, плачучи:

— Ой, не чула, дяче, не чула, бо мене тоді дома не було...

А дяк знову:

— Як ти помирав, мені наказав, щоб я твою жінку не забував...

А жінка тоді:

— Оце я чула, дяче, бо саме тоді дома була.

Повідомив І. Л. ГУРБИЧ з с. Паланки, Уманського району, Черкаської області.

Невипиті декалітри

Один симпатичний чоловік оповідав дуже інтересну рибальську легенду.

Сюжет такий: сидить рибалка на березі і клює. Клює годину, клює дві — жодна рибина не притуляє гачка до свого язичка.

Словом — рибалка клює, риба — ні.

Розгніваний рибалка сто грамів наливає, помідор розрізає і тільки хотів хильнути — клюнуло!

Витяг, а воно ні те, ні се — миршавенький карасик.

Спересердя рибалка розчепірив карасикові зябри, улив туди сто грамів, назад у воду кинув і гримнув:

— Поринай, бухарику, поглибше. Роби у воді паніку!

«Бухой» карасик і наробив ділов. До берега, просто на вудочку, попливли лини, окуні, щуки, коропи...

Усміхнулося щастя рибалці: наловив повне відро.

Зустрічні питають:

— Олександре Івановичу! Де ви такої риби наловили?

А короп піднімає голову і відповідає:

— Наловив би! Якби не ота зараза — карась. Гасав, скакав, гукав: «Пливіть до берега! Там по сто грамів дають!»

Ви знаєте, де б отаку рибу пошанували? Не знаєте.

Відкрию секрета — у Сімферополі. І значками б нагородили, з написом: «Зубаста щука. Столичну ковтає з пляшкою». «Короп. Дивна річна рибина. Уживає лише українську з перцем. Учора видув дві літри. Премію-вали».

Ви не вірите оцій правдоподібній історії?

Ось катайте у Феодосію. Кримські обласні організації жмуть і тиснуть на феодосійців:

— Якого вам чорта треба? Дуйте горілочку! Дуйте від пуза! Ми вам на даному етапі пропонуємо розкіш. Устав, продер очі — хильни! Лягаєш — смикони!

Словом, наполягають — пийте! Не п'єте — штраф!

Будеш, кажуть, пити, обмежень ніяких. Смокчи, дми, на голові ходи, рачки повзи...

І тобі нічого супротивного не вчинимо. Навпаки — пошануємо, привітаємо і запитаємо:

— Ти можеш з півлітрою в руці вознестися на небо?

— З півлітрою? Конешно, можу. Така посудина як двигоне, — до Венери долетю. А для чого, коротше кажучи, на небо перти? Можна ж її і в бузині роздавити!

— Бачиш, з гори краще рекламувати: «Прибула свіжа горілочка. Дітям до 16 років продається тільки вдень, і то не більше півлітра... Хлопці! З моря виринайте та швидше хапайте!...»

— А що, тугувато — не п'ють?

— Да, тугувато. За перший квартал 1960 року у Феодосії недопили 1478 декалітрів горілки.

— Так це ж чудово! Солодощів більше з'їли.

— Чудово то чудово... Але з Сімферополя страшенно жмуть — виконуйте план! Допивайте оті 1478 декалітрів!

Думаєте, це моя фантазія. Ось вам факти.

Сімферопольський лікеро-горілчаний завод відвантажив Феодосійському курортторгові стільки горілки, що її й за два роки не вип'єш.

У першому кварталі цього року Феодосійський курортторг відмовився реалізувати оті пляшечки...

Мотив виставили такий: єсть ухвала уряду, щоб припинити продаж горілки біля лікувальних установ.

А сімферопольці ударилися в амбіцію:

— Ах, ви не хочете провести культурно-масову роботу! Не хочете ласкаво загітувати відпочиваючих: лізеш у море — глитай! Вилазиш з води — ковтай!

І резюме — штрафуємо на 10527 крб.

Феодосійці у державний арбітраж при Кримському облвиконкомові.

Засідав державний арбітр — І. А. Брод. Був представник від позивача — Самсонов. 6 червня 1960 року ухвалили: оскільки, мовляв, горілка єсть продукт народного споживання, стягти з Феодосійського курортторгу за те, що не реалізував горілки, 10.527 крб. штрафу і 211 крб. державного мита.

Хай, мовляв, не здумають, замість горілки, кефіром хворих лікувати.

Після того знаменного засідання на складі Феодосійського курортторгу фонд нереалізованої горілки виріс до 4000 декалітрів.

Питаємо — чи при ухвалі оцієї дивини була на арбітражі горілка?

Мабуть, була. Бо в тверезому стані отакого не вигадаєш.

Ол. КОВІНЬКА.

З малюнків, надісланих на конкурс

Мал. А. ВАСИЛЕНКА (м. Миргород на Полтавщині).

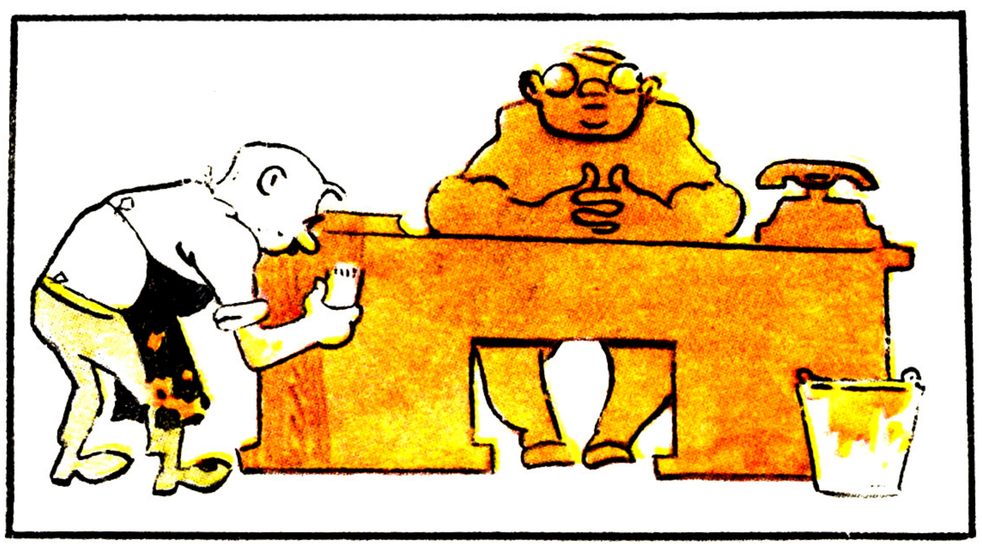

«Під дуб».

З нашого фотоальбома

Садимо ми дерево, вирощуємо, викохуємо. І — слова з пісні не викинеш — у це ж саме дерево отаканні цвяхи заганяємо.

Значить, прибиваємо вивіски, назви вулиць.

Ось погляньте на фото — здорово поприбивали?

Так пригатили, будьте певні!

Знаєте, де це?

У Ворзелі, Києво-Святошинського району. Так би мовити, недалеко від Києва. Одне нам незрозуміло: чому не прицокали аж отаканної вивіски: «А отам живе голова селищної Ради Іванов Олександр Іванович. Заходьте і запитайте — може на дереві і його портрет прибити?»

Щоб усі бачили, під чиєю високою рукою отак з дерева знущаються.

А може коли-небудь до Ворзеля і голова Києво-Святошинської райради т. Войцехівський навідається. Хай і він полюбується.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

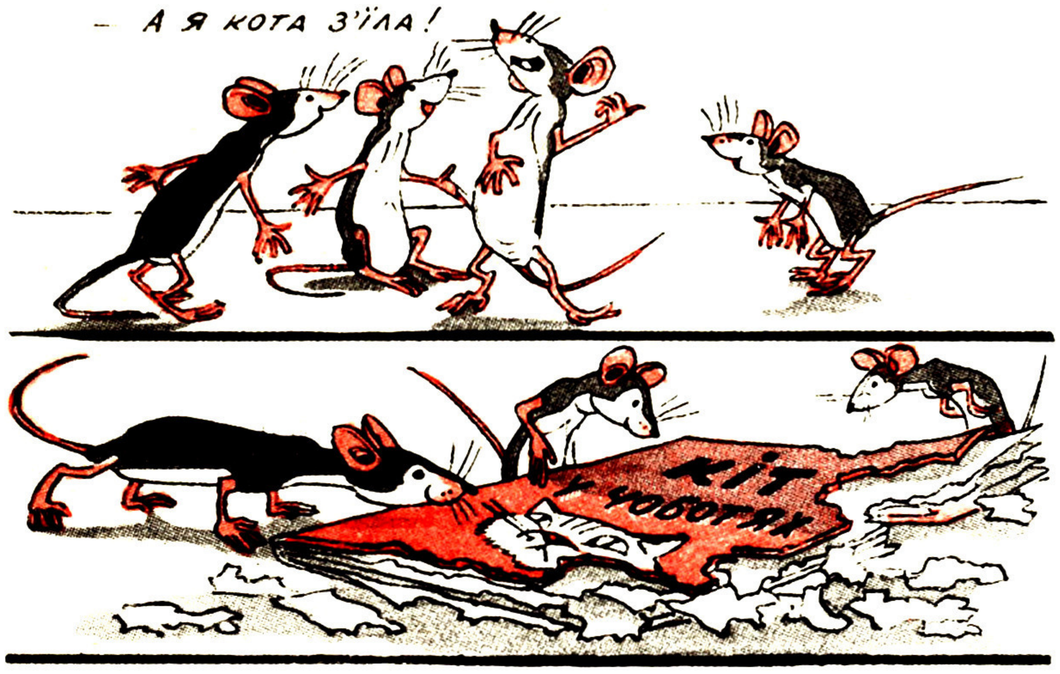

ІЧНЯНСЬКІ ПРИПРАВИ

Ічнянська пекарня (Чернігівщина) випікає недоброякісний хліб.

(З листа до редакції).

Ой, у пекарів Ічні
З хлібом халепи вічні:
Там недокурок й друзку,
І ганчірку й мотузку
Часто можна знайти...
Коли ж пекарі браві
За подібні приправи
Будуть раків пекти?

Ю. КРУГЛЯК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Діти — наші квіти» («Перець» № 5) писалося про непорядки в школі-інтернаті с. Ільниці, Іршавського району.

Наказом Закарпатського облвно директора школи-інтернату Урсту з роботи знято.

★ У № 6 журналу, у фейлетоні «Парубки гуляють» Перець критикував гультяїв та нероб, що систематично порушували громадський спокій у райцентрі Варварівці, Миколаївської області.

Бюро Варварівського райкому партії обговорило фейлетон на своєму засіданні і вжило відповідних заходів до ліквідації таких явищ у районі.

За хуліганські вчинки та крадіжку П. Бурлаку засуджено до двох років ув'язнення. Інших порушників громадського порядку суворо попереджено. Всі вони тепер працюють.

★ На Луганському заводі ім. Жовтневої революції несвоєчасно розглядали раціоналізаторські пропозиції. Про це в № 6 журналу було вміщено «об'яву».

Дирекція заводу визнала критику правильною. Наказом по заводу за тривалу затримку розгляду рацпропозицій заступникові головного конструктора та заступникові головного технолога заводу оголошено догану.

★ «В основному про авторитет...» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 7) розповідалося про порушення профспілкової демократії під час виборів профорганізатора у Тернопільській обласній конторі бази «Укрголовавтотракторопостачзбуту».

Секретар Тернопільського міськкому КП України т. Л. Короленко повідомив редакцію, що профорганізатор, обраний з порушенням профспілкової демократії, нині переобраний.

За грубе порушення профспілкової демократії керівника обласної контори Ступникова попереджено.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Як перестати псувати папір» про бюрократів з Уманського ремонтного заводу (Черкаська область).

Секретар Уманського міськкому КП України т. Г. Пальтов повідомив редакцію, що замітку було обговорено на засіданні бюро парторганізації заводу та на нараді інженерно-технічних працівників і службовців.

За бюрократичні відписки на начальника планового відділу заводу т. Кузовова і працівника стола замовлень т. Ступака накладено суворі адміністративні стягнення. Замовлення для радгоспу «Гірник» виконано.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ЗАБИЛИ БАКИ голові Путильської райспоживспілки т. Дутчакові (Чернівецька область) керівники місцевої заготконтори. Вони переконали голову, що на побудову невеличкої хати (м'ясобойні), складеної з безплатного каменю й накритої толем, пішло шістдесят тисяч карбованців. Голова досі не опам'ятався...

НАРОБИВ ГРЯЗЮКИ НА СУХОМУ завідуючий Кривоозерським райшляхвідділом П. С. Бойко (Миколаївська область). Під його керівництвом було насипано дамбу на під'їзді до тамтешньої РТС, недалеко від нового селища. Дощові води як пішли, городи залили, двори затопили. Довелося бульдозером дамбу ламати, діру для води пробивати. Отакі дамби бувають!..

ПО КРИХТІ...

(З СУДОВИХ ПРОТОКОЛІВ)

За перебрану картоплю, замість грошей, я одержував проценти.

Нам потрібний розвід, бо ми розходимось і сходимось, а розійтись ніяк не можемо.

Він акуратно відкладав гроші на похорон дружини, але сам передчасно помер.

Іванова — наклепниця. Голова обіцяв на місцевкомі всебічно її розглянути і розшифрувати.

Вихиливши сто грам, я уперше взнав, що таке горілка і чим вона пахне.

Записав З. І. КЕРПЕЛЬМАН,
(м. Чернігів).

Шановний Перче!

Осідлай-но свого вертольота та пролети над Щедрівською РТС, Летичівського району. Розвідай своїм пильним оком — чого їй бракує?

Якраз рік тому віддали ми тій РТС у ремонт автомобільний двигун «ГАЗ-51», а він візьми та й загубися... Так, як ото у нехлюйки-хазяйки ножі губляться: чи то в лушпинні, чи в пелі, чи в помиях... Шукали-шукали — ні тобі замовлення, ні дефектної відомості, ні самого двигуна.

Попоїздили ми, доки ертеесівці розшукали нашого двигуна. Хоч через рік, а таки, спасибі, знайшли. Тепер уже нахваляються і ремонт йому зробити: тільки знайдуть корінні і шатунні вкладиші... Може, й знайдуть колись. А що як не знайдуть?..

Як ти гадаєш, Перче, чи не бракує Щедрівській РТС доброго густого решета, щоб кожного разу, коли що загубиться, так усе сміття з мотлохом та інвентарем згребти, перетрясти, — гляди, й знайшлося б... А при решеті щоб завжди стояли і директор т. Пелих і головний інженер т. Надобко. Хазяйське око тут он як потрібне!

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ
ім. ЖДАНОВА.

Хмельницька область.

Чи відомо тобі, що то за штука ТИС-300?

Якщо ні — пояснюємо: це — щиток, який захищає газозварникові очі від сліпучої вогняної дуги.

А чи знаєш ти, чому зварники Запорізького заводу високовольтної апаратури працюють без цих щитків?

Відповідаємо: тому, що відділ матеріально-технічного постачання Запорізького раднаргоспу на чолі з т. Пєтушковим відгородилися від зварників грубезним паперовим щитом. Ось уже кілька років ми штурмуємо ту паперову стіну, але жодного щитка нам так і не вдалося одержати. Видно, мають рацію наші газозварники, коли кажуть, що з такими постачальниками нічого не звариш.

Може, хоч ти, Перче, допоможеш зварникам добути отой ТИС-300?

В. ОРЛЕНКО,
голова завкому.
І. КИСЕЛЬОВ,
інженер по техніці безпеки.

м. Запоріжжя.

Кажуть, що керуючий Кримським облбудтрестом т. Тараховський і начальник Джанкойського будівельного управління № 5 т. Акішев мають дипломи інженерів. Кажуть, що вони колись кінчали вищі навчальні заклади. Чи воно й справді так — не скажу. А от що Тараховський з Акішевим не закінчили середньої школи — це я готовий засвідчити не тільки підписом, але й печаткою. Маю на оці приміщення середньої школи в селищі Первомайському, що її Джанкойське БУ-5, підпорядковане облбудтрестові, почало будувати ще в 1958 році. Будувало-будувало, та й покинуло, не зробивши й половини того, що треба було. Тепер у цій школі здобувають середню освіту горобці, вільно перелітаючи з класу в клас.

Нагадай, Перче, Тараховському й Акішеву, що не для цих пташат школу вони будували, а для інших, з яких, можливо, теж з часом вийдуть будівельники. А ми, вчителі, обіцяємо подбати, щоб ці будівельники були проворніші за тих, що будують нам школу.

В. СЕРЕБРЕНИКОВ,
директор школи.

Первомайський район,
Кримської області.

В Іллічівському районі міста Жданова шість років тому завод імені Куйбишева (нині його об'єднано з заводом імені Ілліча) розпочав будувати Будинок культури. Як хотілось би написати далі: «Тепер у тому Будинку веселиться, розважається молодь». Ні! Стоять стіни непокриті, а в тих стінах вітер гуляє. У райраді кажуть: кошти не відпускаються... А зовсім рядом з цією коробкою швидко виріс п'ятиповерховий будинок і в нижньому його поверхові відкрився ресторан «Север».

Вийде тепер увечері молодий робітник, гляне на сумну коробку, «куди піти?» — думає. А тут отой «Север» вогнями грає, гостей закликає. І виходить майже так, як у Пушкіна сказано:

«Казак на «Север» держит путь»...

Шкода мені, Перче, отаких козаків, шкода й грошей, на коробку витрачених.

Д. ЛЯЛІН,
робітник.

Сталінська область.

Ти, мабуть, і не знаєш, який вдумливий керівник очолює обухівський автопарк, і які винахідливі шофери тут працюють. Ось послухай.

Керує автопарком Г. Г. Матвієнко. І це він, а не хто інший, запровадив для пасажирів автобусів таку форму квитків, на заповнення якої шоферам доводиться витрачати добру половину свого робочого часу.

Щоб не морочити собі голову з тими квитками, шофери автобусів галопом проскакують мимо зупинок (у Григорівці та інших населених пунктах), пасажирів не беруть, квитків їм не продають, зате точно вкладаються у графік руху.

Ось, Перче, яких борців за графік маємо ми в Обухові. Певні, що їх видатна діяльність знайде своє графічне зображення на твоїх сторінках.

А. МАРЧЕНКО,
працівник райсільгоспінспекції.

м. Обухів,
Київської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (435) (на украинском языке). Підписано до друку 4. VIII. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17811. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 4534. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

САТИРА наших друзів

До 550-річчя Грюнвальдської битви з псами-рицарями.

— Так, так, великий магістре, нам уже вдруге потрощили хреста.

(«ШПИЛЬКИ» — Варшава).

Щит фашизму.

(«УРЗІКА» — Бухарест).

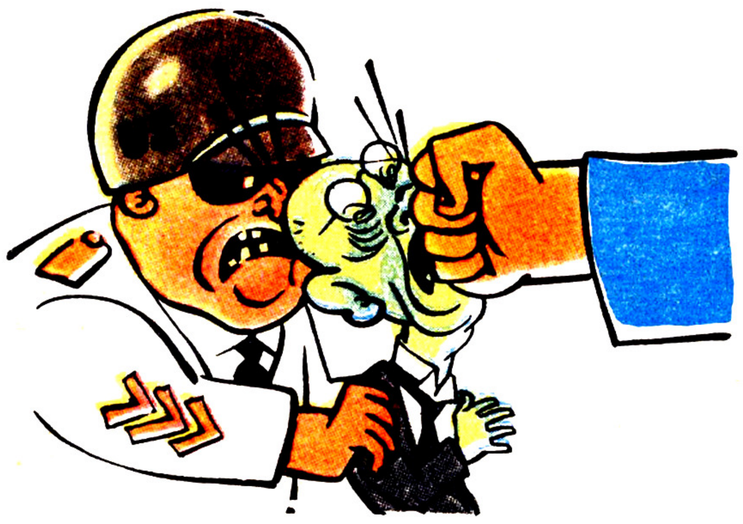

Одним ударом дві мухи вбив.

(«РОГАЧ» — Братіслава).

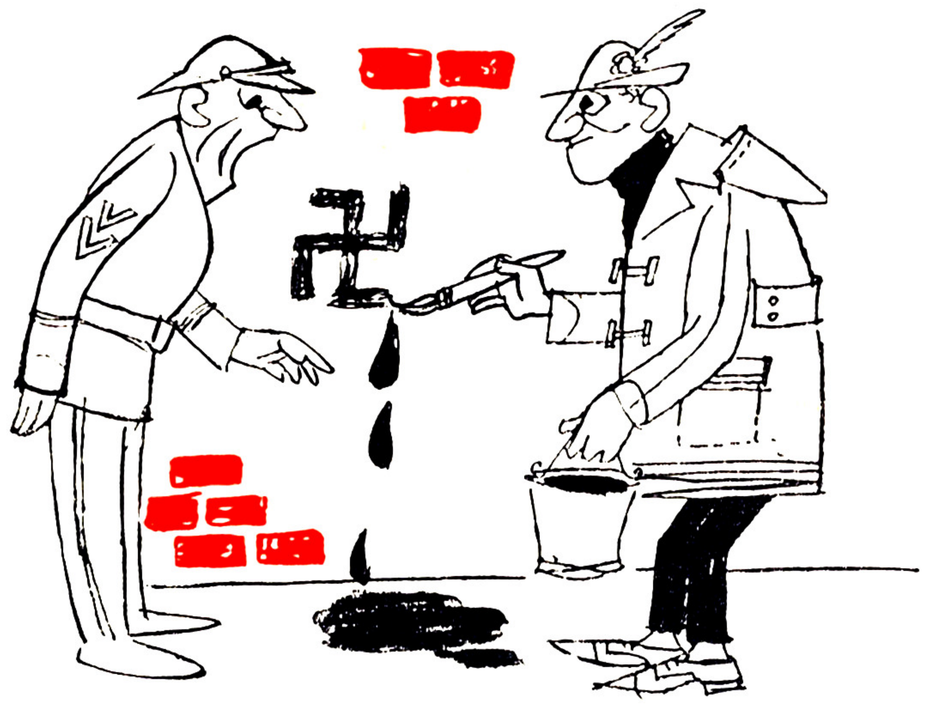

— Я мушу вас оштрафувати — ви заляпали тротуар.

(«СТЪРШЕЛ» — Софія).

Міцна сигара.

(«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт).

МЕТАМОРФОЗА ПРЕЗИДЕНТА

— Ми маємо найщиріший намір...

... зустрітися...

... на найвищому рівні!

(«СТЪРШЕЛ» — Софія).